

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجری: شرح مقالات سبع، علامه المیزان
مؤلف: غزالی، ابوالحسن علی بن محمد

مترجم

۱۷۹۹۱

شماره قفسه

جمهوری اسلامی ایران

سازمان اسناد و کتابخانه ملی

۲۰۹۱۵۲

خطی

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

۱۷۹۹۱

توسعهات سید محمد و اخوان و برادران
 وقت هزار و هشتاد و پنج
 چون فرمایند که بود آن سال
 ۲۲

استاد کرامت الله
 صاحب کرامت و شجاعت

حد و پست القیاس المعقولات

۱۷۹۹۱	سید محمد	والیه	سید محمد
۲۰۹۱۵۶	الغیر	سید محمد	سید محمد

الغیر سید محمد
 والیه ان بعد الزمانی و پست المعقولات

الکتاب فی الوجود و الوجود
 ان کتاب فی الوجود و الوجود
 ان کتاب فی الوجود و الوجود

۱۹۱

کتابخانه کمالی

- ۱
- ۲
- ۳
- ۳
- ۵
- ۶
- ۸
- ۷
- ۶
- ۱
- ۱۱
- ۱۱
- ۱۱
- ۳۱
- ۵۱
- ۶۱
- ۸۱
- ۷۱
- ۶۱
- ۶۱

[illegible]

قَصْدُ الْأَمَةِ
لِأَمْرِ الْعَالَمِ

4

[illegible]

في القلوب قد تظلمت البصيرة قد تفتت
الواحد قد انسى ما يقول خبرا
يا ابن الله

۱۲
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران است

١٧٧٧

[illegible]

لغز

[illegible]

والرب عز وجل لا يهدي القوم الظالمين والملكوت يومئذ لله وحده
 اقصى اليقين ليس يزول فربت نفسي بالعزبة التي من جهلها وظن خطا وشم بجلل كبرك
 متى حد شك امر يتبع فيه ما لا يظن به من الجهد والحسد وان ادع الجلي
 انك من حاضرا وان يالك الاكلاء بالجدد الجدي انك من الجاهل
 العبد واليه المنة في ما لا يظن به من الجهد والحسد وان ادع الجلي
 الجسم ان من لا يظن به من الجهد والحسد وان ادع الجلي
 فربك الجهد واليه المنة في ما لا يظن به من الجهد والحسد وان ادع الجلي
 الموت قبل المقتل والفرق والفرق والفرق والفرق والفرق والفرق
 وقد نسيه بحسن العزم من قول حسن فان ابدا والحمد لله وحده
 وقار الى منسى العزم والفرق والفرق والفرق والفرق والفرق
 واحد والفرق است يزل وان ابدا والحمد لله وحده
 الموت قبل ان الله توم برية او يبيد هم على مدهم اي كاستقل بيدهم على شغلهم
 ومن الى بشتب فلو انصب من الى ان شرب بغير شرب يريهم شرب
 جاز الموت والابا والابا والابا والابا والابا والابا
 وكذا في الجاهل والجاهل والجاهل والجاهل والجاهل والجاهل
 بزموت است واهد فتهتم انهم في الجاهل والجاهل والجاهل والجاهل
 جاز في الجاهل والجاهل والجاهل والجاهل والجاهل والجاهل
 فلو كان مولاي امرأ هو جبره لفرج كربا ولا تنظر في عدي بولوكا

انما لي عزك كبري واهل مني وانا من جنت لا مرد فوجته كنهه والفرج الكثر في المرد
 وين كبر انهم اذا اصابوه بالكرية اسم من يجمع كرب والافعال والافعال اسم
 ولكن مولاي امرأ هو خافى على الشكر والثناء اذا انا مفضل في غنى الرب
 اشد خفا عزت حقه استل سوال يزول ولكن من على من يضيئ امره على كانه يافذ
 على تنفس على شكري اياه وكذا لا عوار في دعوه او كنت في حال اقد اي نفس يزول
 هو لا زال يضيئ الامر عساو او شكري على الامر او است بره وعطفه او طيب تخلص نفسي منه
 وقلم ذوي القربى اشد حاسدا على امره من وقع الحسام المهند وقين
 الامر وحشي بن من قبي وانه نفس تبيع من من يضيئ امره على كانه يافذ
 المطيع ابدا والحمد لله وحده والفرق والفرق والفرق والفرق والفرق والفرق
 على كانه يافذ على شكري اياه وكذا لا عوار في دعوه او كنت في حال اقد اي نفس يزول
 بعدت خاير اليه من قول من يضيئ امره على كانه يافذ
 وشكرت في غلو شاء وبي كنت تخلص بن غاصم وكو شاء وبي كنت عمرو
 وقد كان سديدان من راسات العرب لا كران بر ذرا لال وبنجاة الالاد بيزول
 الله يضيئ من جنتها فاجتهد في اعمال كبرى وزاد في سبوت كرام سلافة ليوذ
 يزول من جنتها فاجتهد في اعمال كبرى وزاد في سبوت كرام سلافة ليوذ
 واستودع مصدر سود فدا يزول لويضي الله من جنتها فاجتهد في اعمال كبرى
 الرجل الضرب الذي يترقونه خفاش كراس الجهد الموقد الضرب الضرب
 العلم يزول اذا الضرب الذي هو عزوه والعرب تمتع بجنة الله من كثره وريه الى الله

وهم يمان من الكساح في دفع المات وكشف المات ثم قال انه قال في الامور الممتدة
سرة وشبهه ينقطع ولا يذم لبرقة مكره اس حمية وشدة توفده والمات لا ينفك
كشي بطانته لصيف رقيق الشفر يهيج مهندي لا ينك لا يزال داء الفل وزلا
الابطال في تفتين العذرة والعصب سيف وشفر اسيت عذره وجميع الشفرات في شفر
يزول ولا تفتن ان لا يزال كشي سيف قطع رقيق كمرين بغير السن بمنزلة ابله ولفظ
حسام اذا ما قت منصرابه كشي العود منه البذل وليس يفتن الا انتصار
ان تمام داء الفل سيف يتلع به بشعر والعنه قطع بشعر والعنه يفتن يقول لا يزال كشي
بله سيف قطع اذا اقت شفا برهنا عدا وكلي به العزرة الا دله به العزرة انما يفتن في اليد
من العود من كشي سيف يفتن به بشعر في ذلك زمن اردو السيوف حتى تفقد الا يفتن في العزرة
اذا قيل مقلد كمال حارجه قبل ان يفتن في كشي سيف في حارب فقه وافتن العزرة الفيل
شفي في ثمنه وانما انما انما العزرة في العزرة بالسيوف والرمية ارمي بالسهم ارمي الشفر
والرمية ارمي ارمي كشي سيف في دمه في اي حربي قد جعلها الاجز في فكره فانه من العزرة في
يقول فلا السيوف سيف يفتن في ثمنه في كماله الذي يفتن في كماله لا يعرف غير كشي سيف
عازب به اذا قيل كشي سيف عازب به كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
والرمية من ثمنه في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
الا ولا عزمه اذا ابنته والعموم السلاح وجعلت بين يمينها اذا بكت يمينها
ايضا والرمية كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
الرمية كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف

انما دت عفا حتى نواذ بها الصبي بغير البرك ابل كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
جمع ابله وهو الم ثم دت بغير عزمه في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
و سوايقه يقول في سبيل كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
قطع سول من عزمه في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
ذات جفت جلاله عقيبته كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
السيوف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
العصا الصفر واليلد والالند والالند في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
المصنعة في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
لها جلد الصفر وهي كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
وهي كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
هو كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
من كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
الكمالية في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
جشاديب شدد بله علبا بغيره في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
بش كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف
اراي وابتا في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف في كشي سيف

[illegible][illegible]

ذلك الله عز وجل والحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على من لا نبي بعده
 ورسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في جردى جردى اهدى لهم وهدى من بعدهم
لَا تَقْرَأُ فِي تِلْكَ بِأُذَى إِلَى حَسْبِكَ الْقُرْآنُ عَرَفْتُمُ السَّعِيرَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
 يقول مرة أخرى من مثله لا ولي لغيره الا هو وخرجه في انفسهم مرة اخرى حكمه انفسهم
 اصل عليه السلام اعدوا حسن باليه والى منكم ابلغ غاية وحرمة انفسهم انفسهم انفسهم
وَأَنفِرُوا فِي الْحَرْبِ مَعَهُمْ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ
 سالت فيقول الوارث الوارث اسكن من سلكه وحبس جميع الوارثات والوارث الوارث الوارث
 اصوات كل الحرب ثم استمر في الحرب والفتنة والفتنة واحد يقول ان سالت الفرس عن
 ثا في الحرب يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه
وَمَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ
 والوارث اسكن في شئ والفتنة والفتنة اسكن في شئ اسكن في شئ اسكن في شئ
 السلاج كانت الابل كمنه نزاره وقد كلفوا بسد صدق في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
 بسد صدق في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
صَلَّى الْكُوفِيُّ عَقُومَ يَزُولُ بِأُذَى إِلَى حَسْبِكَ الْقُرْآنُ عَرَفْتُمُ السَّعِيرَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
 جواب رب الصفة في قوله وفي السراج قوله من بعدهم في الموصوف ثم امر في التفسير
 بطنه ما جرة الله في الصلابة فكذلك بالفتح الاعمى ثابته كسب الكريم على انفسنا
 يخرج من كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه

عنه عنة الله في شئ في جسد وثا به كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
 بالكرام لم يسم به الاقدام وقيل بل سنان كره كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
بِأُذَى إِلَى حَسْبِكَ الْقُرْآنُ عَرَفْتُمُ السَّعِيرَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
 وفتنة حسن بشارته والمعصم بالبر جمع جزرة وهو شئ في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
 والنفس ان في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
 يقول مرة أخرى من مثله لا ولي لغيره الا هو وخرجه في انفسهم مرة اخرى حكمه انفسهم
 اصل عليه السلام اعدوا حسن باليه والى منكم ابلغ غاية وحرمة انفسهم انفسهم انفسهم
وَأَنفِرُوا فِي الْحَرْبِ مَعَهُمْ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ
 سالت فيقول الوارث الوارث اسكن من سلكه وحبس جميع الوارثات والوارث الوارث الوارث
 اصوات كل الحرب ثم استمر في الحرب والفتنة والفتنة واحد يقول ان سالت الفرس عن
 ثا في الحرب يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه يترك من حربه
وَمَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ الْوَارِثَ مَنْ يَشَاءُ
 والوارث اسكن في شئ والفتنة والفتنة اسكن في شئ اسكن في شئ اسكن في شئ
 السلاج كانت الابل كمنه نزاره وقد كلفوا بسد صدق في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
 بسد صدق في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه
صَلَّى الْكُوفِيُّ عَقُومَ يَزُولُ بِأُذَى إِلَى حَسْبِكَ الْقُرْآنُ عَرَفْتُمُ السَّعِيرَ وَأَعْلَمُ الْوَارِثَ
 جواب رب الصفة في قوله وفي السراج قوله من بعدهم في الموصوف ثم امر في التفسير
 بطنه ما جرة الله في الصلابة فكذلك بالفتح الاعمى ثابته كسب الكريم على انفسنا
 يخرج من كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه في كسبه

العصبة الخامسة النازية والكث من الضابط الشيخ شرجا

يَا دَارْمِيَّةَ بِالْعُلَّاءِ فَالْتَدِي اَقُوْتُ وَطَالَ عَلَيْهَا سَالِفُ الْاَبْدِي طَبْ

وإله هذه المرأة يا الله ان الرقيق من الاراضى واسند ما قبلك من ارتفاع الودى وجعل ثم جزعته

فَلْتَمِمْ لَهَا وَطْلَ عَلَيْهِمُ رَوْضٌ مِنَ الزَّمَانِ وَقَفْتُ فِيهَا أَصْبَلًا لَا أَسْأَلُ لَهَا

أَقْبَتُ جَوَابًا وَمَا بِالرَّيِّعِ مِنْ أَحَدٍ يَزُولُ وَقَفْتُ فِي هَذِهِ الدَّرَجَةِ سَبْعِينَ لَيْلًا عَلَى الْهَلَاكِ

نهرواد این طوافم تقدیر از تو را به جا آورده ام که این بهانه ای که می خواهی از او بگیری

بينهما والنزى كالحومين بالظلمة الجلد الا وارى حيث تحبس الدواب ثم نزل

ی جہد ایستل جہد و بطور اعتراف و انوی و النوی تکریم قول الالبابہ بحری فیض الی

فمن لم يلقين منه فادعوه بالخطوة الجيدة التي بالوضع الذي لا يحضر نصا يتبعه مطبوعة

عن عبد الله بن مسعود عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال

وَبِمَا صَرَفَ لِي فِي الشَّيْءِ هَذَا

الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما لا يحصى من النعمان والحمد لله الذي جعل في الآخرة ما لا يحصى من العذاب

بيت الحرام من فوقه يمشي على رؤس النواحي الى المسجد لانه ابتداء بيت الحق فلهذا

بيت ثم قرنته الامام السجستاني ومنع البيت اخفى قنارا واخفى أهلها احملا

خفي عليها الذي اخفى على سيد العتد العار فاجابته يا حسين ما واهل البيت كانوا من قبل

بسم الله الرحمن الرحيم

1.

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة

بسم الله الرحمن الرحيم

ان خلق شيئا كما جعل من الارض
فوقه خلق ما بين ايدي
واوراءه واوله واوله واوله
برزخه واوله واوله واوله
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة

القدرة والقدرة والقدرة
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة
الحمد لله الذي جعل في خلقه
العلم والقدرة والقدرة

که هر گشتان سر در سوخته در مجره
 چون گفتن قتل قاتل در کتب نو کتاب
 چرخ چه پروانه بوقلمون به سنج اویخت
 مهر و لعل بهرام او مهر مهر در فلک
 ز خاک جانشی در بر پر ارم شب
 نوز چرخ غنچه سبزه که هر توج قد
 او پیش و گو با دلا در آفت طرم نوز
 ز مهر چه خاوی که غنچه زان در جاش
 خانه بزر از فلک بر مقام روان
 رود راه ملکش ن جاده کوکب
 دایره از دلا بر تن کردن کند
 با هر چه است کشته بکینه کوشش
 چه غمزه اصف هم صدف هم کهر
 جسم شب تیره را هم بر هم نهاد
 بر فلک بر هوا که دگر چه چرخ
 مهر کز تابش هم غرق شده چرخ
 این کشته چون غمزه در لوح غمزه نواح نقل

احوال

هر که می شناسد سر کاران کوشش کرد
 سپاه دانت غنچه ابراهیم همار
 در دم کشته بر سرسم اسب
 خورده جلوه کار خورش بر خطه افش
 ساهد لولاک را روضه پاکش سکون
 عاصه نوزم افش مرده و سار جاش
 اسم تبارک طهر نوزم نوزم
 بر دروازه ابراهیم بهار و سوس
 کشتن با خورش کشتن کشتن
 کرده دغا را خیمه ام چاهیم خدیر
 در کتب غنچه قور ترک میان کشت
 نادره رسیان کیم در میان
 زردان در دغا را زار و زار
 شسته به باون دوش با است نچه
 رخش اندر حال قیبه مار کشت
 نوزم نام خوب خود ارام حرب
 کشتن غنچه خورش غنچه غنچه

دیده غنچه غنچه دل جبار من
 پارسش رسول جاکت و ان
 از ملک جهان در شکر متن
 کرده ستم سخت بر دوش من
 زاده افکاک و حضرت کشتن سک
 قاصد به کهرش زنده اول در کفن
 نام اهرست خود نوزم در دهن
 را بهر خنجره اهرست غنچه
 در جبهه و در کشتن غنچه
 زدن او بر غنچه شسته
 کردن او غنچه کمان سینه
 او بجز غنچه در زردان سک
 با دزدان در کشتن کمان در ک
 بر دوش دوش پاکش
 کردنش اندر چاه بیدار
 چون شکین غنچه غنچه
 نادره غنچه غنچه

خسته او رنما واده سر اندر قضا ۸
 شمع رخ با ترقیق بد حال اوقات ۹
 در صفت بیان حبس جگر کبکس ۱۰
 عصمت موده را روشن معانی تمام ۱۱
 او بر کز ترهت مشبه را بجای کشد ۱۲
 سلسله معشوقش آتش بر کج درخت ۱۳
 با تو درخت کجست از تو کج است ۱۴
 با تو بر این عسل ادم بشی ۱۵
 مادر کور را کز دل بر جانی ۱۶
 بنز ادم که گفت حق را بار ۱۷
 حوصله و نقش صاحب محبت است ۱۸
 که در دنیا جنس ناکه نام داد ۱۹
 ابرو در غم و است خفته ز نار ۲۰
 نیست ای با حکم که تو در آن کج حکم ۲۱
 الا این صده را رفته تر شست ۲۲
 راست بلک نشین در جبهه شرب ۲۳
 ضحاک با مسخران قضا کعبه ۲۴
 عشق بدیج از صفت بدیج بر جوش ۲۵
 کعبه دور از دایره بید از وطن ۲۶
 نان دل و قوت جسم با نان و لقون ۲۷
 نقش العیون در درخت نشین ۲۸
 چشمه از ابرو در او بر کج را بکین ۲۹
 با ش زلف و صیغ و شکر کین ۳۰
 ز افرغ و عیون کجست کور و رخ ۳۱
 معشوقش از آن غنچه کوه را کج ۳۲
 و او برستان غیب درستان بین ۳۳
 پیش از این تاب تاب است نه رخ ۳۴
 خارش ز ماد که تا ناکه شکر رخ ۳۵
 آهن بولا در موم نقش سواد کین ۳۶
 که است ز جبهه رخ همه حین کین ۳۷
 نیست لعل را بقیع پادشاه کین ۳۸
 لعل شکر در راه است بر سر رخ ۳۹
 در دامن لعل را جبهه شکر کین ۴۰
 بی غشتم از سده دود کین ۴۱

بخش منظم مناکم ۸
 در عبادت به بند برید کرد و ۹
 در این است برین تر کج کین ۱۰
 و او با شهادت کج کین بر سر ۱۱
 و او کجست و کین کین کین ۱۲
 چشمه تر بر این کین کین ۱۳
 و او کجست و کین کین کین ۱۴
 و او کجست و کین کین کین ۱۵
 و او کجست و کین کین کین ۱۶
 و او کجست و کین کین کین ۱۷
 و او کجست و کین کین کین ۱۸
 و او کجست و کین کین کین ۱۹
 و او کجست و کین کین کین ۲۰
 و او کجست و کین کین کین ۲۱
 و او کجست و کین کین کین ۲۲
 و او کجست و کین کین کین ۲۳
 و او کجست و کین کین کین ۲۴
 و او کجست و کین کین کین ۲۵
 و او کجست و کین کین کین ۲۶
 و او کجست و کین کین کین ۲۷
 و او کجست و کین کین کین ۲۸
 و او کجست و کین کین کین ۲۹
 و او کجست و کین کین کین ۳۰
 و او کجست و کین کین کین ۳۱
 و او کجست و کین کین کین ۳۲
 و او کجست و کین کین کین ۳۳
 و او کجست و کین کین کین ۳۴
 و او کجست و کین کین کین ۳۵
 و او کجست و کین کین کین ۳۶
 و او کجست و کین کین کین ۳۷
 و او کجست و کین کین کین ۳۸
 و او کجست و کین کین کین ۳۹
 و او کجست و کین کین کین ۴۰
 و او کجست و کین کین کین ۴۱

اما طاهر است و لا وصف در جهت منتهی و ق غلبه قیمن فی ذلک تا این معنی با خود
 مانده که در آن صفی را در فوق الاصل است و مشغول در آن لبه که خاک
 در ربان حیدر و انجمن طاعت میسر در جواهر که این یکبار خود غلبه بر آن تیره معنی
 صسته و ق منتهی است و معنی هر یک که در هر یک از این صفت هر از این در اصل طالع
 با هر آن که هر یک که در آن غلبه بر آن است و در هر یک از این طالع بر آن تیره
 اینجا تیره هر یک از این طالع است و معنی هر یک که در هر یک از این طالع است
 هر آنکه هر یک از این طالع است و معنی هر یک که در هر یک از این طالع است

البته ثالث

شد خاور در آن سر که در آن
 اوده در آن سر که در آن

از خفا در غنای شایسته و در سر که در آن و در سر که در آن
 از سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن
 از سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن
 از سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن

صبح بر آن که در آن
 چرخ بر آن که در آن

غرض نیکو شدن روش است و معنی هر یک که در هر یک از این طالع است
 بر سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن
 از سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن
 از سر که در آن و در سر که در آن و در سر که در آن

تا بزرگ بر آن که در آن
 چرخ بر آن که در آن

غرض از بزرگ بر آن که در آن و در سر که در آن
 چرخ بر آن که در آن و در سر که در آن
 چرخ بر آن که در آن و در سر که در آن

شعر جان نقره خنک زانده بیدار

دهر دهر با ناله چرخ خنجر در بطن

خون ز نقره خنک جوی و بیدار مسج است بر نواز آن خلعت شمس سوار گشته بیدار
خنجر کز بانه دهر دهر با ناله دشمن را خنجر خنجر در بطن ناله کز بطن و زلف خنجر را کینه
و بخت خنجر و ناله باشد و سلطان خون ستم و بیگانه را بر برون در برون
و خنجر آفتاب بن تاب بر آب چرخ مسج سوار گشته بیدار خنجر در بطن
خونید زهره با جوهش چرخ خنجر در بطن خنجر در بطن خنجر در بطن
اشتر از خنجر خنجر

البته انشعاب عشره من القصیده

کوچه دستان سحر سوخته در بطن

ران تریب سحر و خنجر در بطن

کیا خون از کوه دستان سحر و شافی چند است که از زمین سحر برآمده و در او
خنجر شب سوخته بر کوه و در دلت بران شمر است و بر آب بن سحر کباب است که
و حساب شده زین آفتاب به تپش کوه که کوه است ران سحر را به آن سحر کباب است
و ران سحر در بطن بود و سحر آفتاب در بطن است و سحر است و سحر است و سحر است
سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است
سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است
سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است و سحر است

سحر

سیدنا در نقره خنجر واضح باشد البته انشعاب عشره من القصیده

چرخ خنجر در بطن

دلت خنجر در بطن

خنجر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است

البته انشعاب عشره من القصیده

چرخ خنجر در بطن

چرخ خنجر در بطن

خنجر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است

البته انشعاب عشره من القصیده

من القصیده

سحر در بطن خنجر در بطن

سحر در بطن خنجر در بطن

خنجر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است
سحر در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است و در بطن خنجر در بطن است

حق که بگذرد هم از فرق فرتین **در غرض** و در جهت روشن در رفت یسوان
 در دور کوینه بر دایره هم بسته باشد و اما من در بعضی وقت چنانکه گوید اما من
 بگویند و جان منبختی که هر اینه بعضی آن شده و از دایره بر تن کردن حلقه کرده
 فرقه آن در خط شعاع از خود جدا مانده و در آن درجه اما من شبست به دست

هر را بر آورد و **البته** **المراجع** **در هشتم** **من القصد**

ما هر چند سبقت نشسته بکنه و پیش
 گویم و پیش نشسته و از من

غرض از این مرجع و دست و پا من بکشد هم ران و همیشه دست بکشد بر شمشیر
 انگشت بر ج و دست با لایت که آب برستم و بکنه و پیش نشسته که از دم و مرجع و
 او را به نوره پیش نشسته که در از من خود از من را بر نوره و آن دوسر و بکنه و
 و نشسته نوره به قرب شوا بسیار کرده اند و از این که **نظم** از بهر و من ختم و
 و در عتوب که پیش که از دم و در و در و از لب و و بکنه و من بگویند
 با این ششمان و پیش من بکنه و در دست هر اینه من آن شده و مرجع و
 و من استیم بکنه و پیش شده و مرجع عتوب چیز نوره پیش از من خود و من راسته
 بقصد و نکش از دست **البته** **المفید** **در هشتم** **من القصد**

قبضه ابو صفی هم صدف هم که
 و من خود از این که هم صدف هم که

در آمدن

چه که چون و وضع این عام سه کون را هم بصورت هم بکشد بهر که صدف بکنه
 بود و در من و کواکب بر لایت که با لایت و از لایت که الی که با لایت که از لایت
 و که که جوهر را نیز گویند و جوهر چون فلک منفر که به فرق و استیم نیست و جوهر
 بسط است و فلک که هر نوره که تیره و وضع و در او و آن گفت که لایت اول
 و من بکنه و از دست بر او که که بکنه و دست و در این که هم صدف هم که
 بخان بسته و جوهر مرجع و بکنه و دست و در دست این و پس فلک از یک بدن بر آن
 و جوهر که از یک چیز سه رده و آنکه تیره و تیره و من فرای هم صدف هم که
 و من صدف بود که که او چنان فرغ و در دست من بکنه و دست و دست است
 که من در آن بکنه **البته** **المفید** **در هشتم** **من القصد**

چشم شب تیره ما هم بر من هم تمام
 چشم شب تیره ما هم بکنه و من

غرض از چشم شب فلک است و هر که در دست و من بکنه و من بکنه و من بکنه
 انگشت فلک و فلک من که از کواکب من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه
 انگشت بر بکنه و از کواکب و چشم مرا نده و من بکنه و من بکنه و من بکنه
 سیه و من شب بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه
 و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه و من بکنه
 هر اینه من آن شده و چشم شب تیره و از کواکب بکنه و من بکنه و من بکنه

در پرورشیده است انشون **منه القصدیه**

هر که می بیند رطل که آن خوش کرد

دیده چنانش نه بد دل به سر حق

مرتن طراشیده را که بنده کسر را نیز که بنده را من که نشسته بودی و کسی با و چنان
بر آن سخن و آن نشسته را بر آنکه میفرمود هر که بشمارد که آن محبت و احاطه بی باب
در کشیده دیده و عجز او هر که از دل خود میجوید هر من غیر بیسکه نم که گوشت دیدم
مست کرد و بنا به **نظم** هر که میفرمود نه بوشه جام اول او که نشود و بنام **انشون**

سایه داتش را به زهار

با دامن محول چه رنگت خون

چون سوز است سایه بوجو احدی است نه الا حق از این نزد بزرگ بخت پادشاه
و بجز شوان داشت بر آنکه از بطن خانه زهر است و اول امر بود و آدم خلیفه از عزم
و حضرت سلطان طبرستانه الدف و بر بروشت از دوزخ و من مکر و قتل که من
بخشیدم بر خسته هر یک از این همه شبنم بود از چرخ آن که در شیشه بود از خسته جام آن
من زمره که از زهر برشت گشت بنیاد آدم بن الی و اهلین خط توفیق بر همه اینک نشسته
در دهر ملک که از عزم آوریده هر آینه سایه خدا نیز از او بفرزده آن که سبیده و سایه
خدا بر آن سخن گفته و پای زهار نیز از شربت است بر رفتن ایشان و از دنیا
نفس محول غرض است فرزند بزرگوار که شربت محو پاکت خون و واقع شده گشت در

نعت بفرست که از آن آید هر آینه سخن آن شده که ایشان با نوری است
خدا بر او خیر و پادشاه شده و هر که گوشت بر او بود دل خیر بود و بدین ایشان
کس است چون از دل بر در و خطا کارش رشت آن که در فرج داشت و مانند بر و پاد

و نه که اندر بر و رانیه **است انشون** **منه القصدیه**

در هم که میفرمود هر که

از کف تخان در بزرگ شمع

این است و نظر مرتب است از من به شمع و صبح اولی و سخن آنکه در کف
خانه امتحان در هم که از آنکه بنده زار کاه و الی و خالق بود چنانکه در و در بلاد
صفت شده از دور و در خانه تائید و نشن رضا حضرت پیر ابراج بنیر و صفه دل بنیر
بتم تقدیر کشیده معنوی این کلام خسته ز جام **نظم** حوا و صحران خفته و خواهی بشنایان
هر چه رضا و تو بخت رضا از میان کرم و بنیاد بزرگ معنی تیر امتحان که که بجهت
ایش منت و مرم بر ششم کیم کیم میفرمود و من و ج کشیده بود و آینه هنر است آن شده
در دار الطرب است آن که در هم بر ششم تمام بود و در کار که بزرگ به تماشای تمام **نظم**

چنینش داده دل خاطر مرم هر چه در دار است که بزم **است انشون**

خزده بزرگوار خورشید بر خطه اش بدین

هر که که ستم بر سخت بر خطه اش بدین

چیز بدین بر خطه دانه که نسبت مان داتش بر این عظمی عظمی از آن بزرگوار خورشید

سکینه است که در کف
خدا بر او خیر و پادشاه
کس است چون از دل
و نه که اندر بر و رانیه
در هم که میفرمود
از کف تخان در بزرگ
این است و نظر مرتب
خانه امتحان در هم
صفت شده از دور
بتم تقدیر کشیده
هر چه رضا و تو بخت
ایش منت و مرم بر
در دار الطرب است
چنینش داده دل
خزده بزرگوار
هر که که ستم بر
چیز بدین بر خطه

ماروان در فرشتاب روان درخشان

با دوستان در کتایم خف کردان در عین

بزرگوار و شرفدار و صاحب شرف و کرامت است که در روز رقت مانند آتش شده بود
و در شب رقت مانند آب آن سعادت میخواند که جمیع کم است میرزا جامر جهان
مسجد بودی و دید اگر چه باد و دریا و جهان میگذرد و در این شب رت نادران
دست و عمل و خواجه و در املا شرف است بزرگوار و خواجه و در آن کس که بود
و صفت این بیت که انوار و نور و شرف و کرامت است و در این شهر شده
این و شرف و کرامت و در آن کس که بود و در این شهر شده

شب چهارم در شش بقعه استنای حیات

برقون دوش پسر دیه سبزه

خس از این دو شیء حق که در غایت است از هر دو روشن کن چنانکه کون هر چه در کون
در او روشن کن تا این که هر چه در او نیستش بر او چنانست که بر او نیست و وقت داشت و از او خبر و
روشن است که در او در آن صفت را در هر چه که باشد نشان نشود که همان کارها و این هر که
دارد و از این دست بی برکت جوانی در عین سلسله نیز گویند که از این صفت نیست که
بلکه چنانچه در حق روشن خوانند نشان چنانست که از او بی سر رشته نیز خبر
طرف بخود و دیگر صفت را در عین است و روشن چنانکه از آن انواران دلالت

اولاد

10

[illegible]

البحث الرابع دلائل النبوة

و غش نذرج الی صیوة برکت

کوشش اندر ۱۹ تا پیدار برن

خوشتر دروغ بر زبان آوردن گفت بخت است که با جلاله بوز و خشم بخت گرفتند
اشارت می دهد آن دکن و اورا در وقت چراغی از بران بسته و بران است با
گویند که گفت به اشتراکیت برت ربا بنان و پیر چون در پان ۱۴۴۸ هجری
آن شتر سوار گشته اند از حق خفته کتاب بر قبر قائم گردان آن شتر سوار
راشته بر آن تیر که در آن شتر سوار قائم شمع کتاب گفته و حلقه قهر است غلامی روشن
و ظاهر شده فصل چهارم غزایه البیت و الفس و در این چون غزایه البیت

نعمه انعام و عرقه ارام ضرب

۱۰۸

عمره شکرین عذر حضرت سید بن دهن

فروغ حیات جانار کند که کائنات نور از اندام او بسجده کند و در قیام و در وقت
خواب از او است و بدین حق منوط است که در دبار خود هیچیک است که نشسته و غریب هر دو
از یک کوه صاف و نه شیبین هم از ایشان است و بدان حالت در این غرض خود را بسیار است

الحمد لله الذي جعلنا من هذه

نیت اب را بکم به پوزدان کج حکیم
بست از ارا بقیع به نوزدان کج حکیم

در این نیت اول و بعد از صفت بیان میکند و چون مردم مثالی است میگوید غافل
که بکلی این نیت میگوید که در هر صبح اول و آخر شده است که این نیت
میگوید نیت اول و بعد از آن صبح و عصر و نماز و کیم و کیم است که بگوید
نیت بعد از اقیع به نوزدان صبح و عصر و نماز و کیم و کیم است که در وقت نماز
کس را دست سید جهان نیز به نیت اول و آخر شده است که **نیت سید جهان**

او این صفت را در وقت نیت
نیت سید جهان را در وقت نیت

غرضش از این صفت را در وقت نیت اول و آخر شده است که بگوید
و این صفت را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
سجده نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
شما امام باقی علی خورشید را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
ما در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
پیش از آنکه در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت

ابن ابی اسیر و السون
در این نیت سید جهان را در وقت نیت

در این نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت

در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت
در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت سید جهان را در وقت نیت

[illegible]

از این سو هزار و دوازده هزار
چو برسم زده گشته شده
توبت این پست آفتاب و تبین و بوم شکو کند و بوی چهر مجسم زده ده هزار
گشته شده این باریج را ز غم سساید و لافان این پیش از آنکه زده جان فرکان
موجب بکند و از هر جزیر و ملک کند و گشته دانه و بر ترغ و خوشی سنان بر ملک
عشق آفران اسبیه و موز از هر جان مجسم هر مکان از هزار پیش آیت
پیش چشم زدن گشته شده صد هزاره عشق درویشی است و در این پیش و بیک
نزد واقع شده و عشق و محو و مجرب چشم زدن مطلوب است و بر جان و در زده هزار
نزد عشق گشته شهر در زده شده است **پست** بزرگان کوه و دران حشر

منی خرب کرده X که ضم حاصل است
تا به حکیم فروری را با هم زد است
مجلسی خراسانی در تاریخ ۱۳۰۲
مجلسی خراسانی در تاریخ ۱۳۰۲

منقول است در دفتر حضرت شیخ ۲ و کتبی نشئت در آن آشنایان طرآن
صاحبان و بخت خیمه اصفیاء رسید به او آصفیاء چنان کند و از خاک حضرت
آدم صغیر اغوش زانده بگوید و از خاک ترا آید که گوشت من از منور حضرت آدم
از ده طبع بارش منسلک و حق افلاک منور در کشتی نهادن برکت آن که هر کجایست
بهر روح فقر حضرت میرود با این کشتی در غرض فقه جود و در این
بست که محل و کمینت افلاک است در بیضا یا در مردان خدا باشد این آینه نوران
صاحبان کنین پل زانده با این بار بار میرسد و لایق عت صاحب عتخانه
در دفتر شیخ ۳ خیمه نیک آدم ۴ هر که خواهد آید مراد او اینست به هر که کشتی

المستوفى

حکایت چنانچه پادشاه در حین گفتن **۴** واکستادان **۵** و مادر او از هر چه خبرت که تو نسبت کرده
۱ است آن زن **۲** به پادشاه خبر تو **۳** چندی بران دختر که خوش بین **۴** به پادشاه **۵** و پادشاه
 گفته اند چنانکه آنرا اسیر گوید **۶** از آن زن را تو فرج رشتیست زمین هر دام
 رشتان را بشخص که تو نسبت میکنی که آنرا از آنکس که زنش برادر بر سر حد و معنی
 عربست بهر چه به پادشاه گویند و میراد بر چهره خوش کنی و از او داده اند چنانکه
 در زن که تو نسبت **۱** شش کافور **۲** با تو **۳** حاج **۴** شش کافور **۵** شش کافور **۶** شش کافور
 آن است و در آن کو **۷** در آن زن **۸** بهر شش کافور **۹** با **۱۰** چادر **۱۱** و در آن **۱۲**
 برادر از هر چه که پادشاه گویند و در چهره که پادشاه را از آن **۱۳** صد پادشاه **۱۴** و در آن **۱۵**
 زمین **۱۶** و در آن **۱۷** چنانکه صد پادشاه **۱۸** و در آن **۱۹** چنانکه صد پادشاه **۲۰**
 برادر از هر چه **۲۱** و در آن **۲۲** و در آن **۲۳** و در آن **۲۴** و در آن **۲۵** و در آن **۲۶**
 کرده اند چنانکه هر شش کافور **۲۷** بر چه پیش **۲۸** و در آن **۲۹** و در آن **۳۰**
 و در آن **۳۱** و در آن **۳۲** و در آن **۳۳** و در آن **۳۴** و در آن **۳۵** و در آن **۳۶**
 و در آن **۳۷** و در آن **۳۸** و در آن **۳۹** و در آن **۴۰** و در آن **۴۱** و در آن **۴۲**
 و در آن **۴۳** و در آن **۴۴** و در آن **۴۵** و در آن **۴۶** و در آن **۴۷** و در آن **۴۸**
 و در آن **۴۹** و در آن **۵۰** و در آن **۵۱** و در آن **۵۲** و در آن **۵۳** و در آن **۵۴**
 و در آن **۵۵** و در آن **۵۶** و در آن **۵۷** و در آن **۵۸** و در آن **۵۹** و در آن **۶۰**
 و در آن **۶۱** و در آن **۶۲** و در آن **۶۳** و در آن **۶۴** و در آن **۶۵** و در آن **۶۶**
 و در آن **۶۷** و در آن **۶۸** و در آن **۶۹** و در آن **۷۰** و در آن **۷۱** و در آن **۷۲**
 و در آن **۷۳** و در آن **۷۴** و در آن **۷۵** و در آن **۷۶** و در آن **۷۷** و در آن **۷۸**
 و در آن **۷۹** و در آن **۸۰** و در آن **۸۱** و در آن **۸۲** و در آن **۸۳** و در آن **۸۴**
 و در آن **۸۵** و در آن **۸۶** و در آن **۸۷** و در آن **۸۸** و در آن **۸۹** و در آن **۹۰**
 و در آن **۹۱** و در آن **۹۲** و در آن **۹۳** و در آن **۹۴** و در آن **۹۵** و در آن **۹۶**
 و در آن **۹۷** و در آن **۹۸** و در آن **۹۹** و در آن **۱۰۰**

۱۴۲

۱۱۱ جنون ملک ۱۲ فرموده در حق خانی شکر بر داشت و نواز و گندار ابر کسینه و جویری

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَا لَمْ يَخْلُقْكَ وَكَفَيْتَ مَا بَدَأَ مِنْ خَلْقِهِ وَكَفَيْتَ
لَهُ الْأَرْضَ وَجَعَلْتَهُ خَلْقَكَ إِنْ مَضَى عَلَى نَحْوِ مَا كَانَ عَلَى
أَهْلِ النَّجْدِ أَنْ يَنْفَاقِي مِنْ عِلْمِي أَوْ غَيْرِ مَا كَرِهَ مِنْ أَنْ يَنْفَاقِي
مِنْ عِلْمِهِ

بر روی من علی که خدایه
نما او صد ساله خاتم الانبیا و اهل بیت

ایمین کرمه قدس را بسبب
دانش و شجاعت و کرمی و تقوی

